

Jev a úkaz (ukazování se)

Rozlišovat mezi úkazem (ukazováním se) a jevem (vyjevováním se) je velmi důležitý, zejména také proto, že se pak můžeme tázat, jak se může jevit něco, co se vůbec neukazuje a nemůže ukazovat. Ke každému „jevu“ („fenoménu“) náleží totiž nutně mnohé z toho, co se neukazuje: 1) především to, co se neukazuje aktuálně (např. odvrácená strana, kterou si však musíme jaksi doplnit, „dopředstavit“); 2) to, co se sice ukázat může, ale nikoli nám, přinejmenším nikoli při zachování úplnosti či dokonce celostnosti a „života“ či spíše „živoucnosti“ toho, „co“ se jeví vždy jako „něco“, jako „věc“, „předmět“, event. jako „bytost“, „jsoucno“; 3) vůbec nikdy se neukazuje a nemůže ukazovat „vnitřní“ (nepředmětná) stránka pravého jsoucna, neboť ta zůstává trvale „skryta“ každému přístupu zvnějšku (vlastně ovšem nejde o skrývání ani zakrývání, nýbrž o naprostou nepřiměřenost přístupu zvenčí). Chápat „věc“ jako „pravé jsoucno“ je poměrně snadné, jak se ukazuje třeba v animismu; naproti tomu ujistit se, že nějaká „věc“ (nějaký „předmět“) má nitro a je díky tomu integrována v celek, v „pravé“ jsoucno, je velmi nesnadné zejména tam, kde to nemá svou oporu v obecném povědomí (resp. v obecných zvycích a předsudcích).

(Písek, 080616-2.)